

ŽIVOT FARNOSTÍ

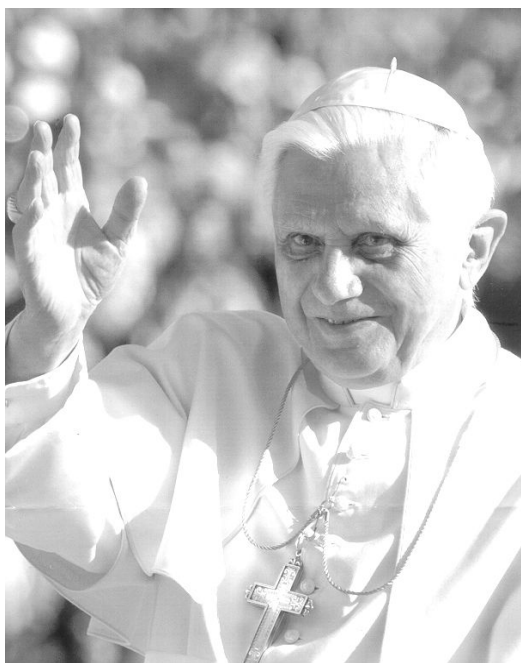
Ročník III.

ZÁŘÍ 2009

č.9

*Společný zpravodaj farnosti Újezd a Horní Lhota.
Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků.*

PŘIJEDE SVATÝ OTEC

Svatý otec Benedikt XVI., navštíví českou republiku ve dnech 26 - 28. září 2009 Pro nás je aktuální setkání v Brně v neděli 27. září. Ještě je možné se přihlásit na společný autobus, který odjede z Drnovic ve 4,30 hodin ráno. Od 6.30 hodin bude na místě slavení mše svatá v Brně Tuřanech na letišti program. Mše svatá začne v 10.00 hodin. Odjezd domů dle dohody účastníků po mši svaté. Do Staré Boleslavi na setkání mládeže se Svatým otcem pojedete děkanátní autobus. Zájemci se musejí přihlásit co nejdříve. Podrobné informace najdete na internetu na webových stránkách CBK www.navstevapapeze.cz a u duchovních správců farností.

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti, že nás navštíví Svatý otec Benedikt XVI. Ved' nás svou láskou, abychom se dobře připravili na setkání s tím, kdo řídí celou církev. Abychom ho přijali jako Marta a naslouchali mu jako Maria, když je navštívil Kristus.

Dej, ať se zpevní naše víra, abychom pozorně naslouchali jeho slovům; ať se s nadějí otevrou naše srdce, neboť nám jistě přináší dobrou zvěst; ať se rozhoří naše láska, aby se u nás cítil dobře.

Dopřej nám, abychom mu mohli ukázat mnoho dobrých činů a udělali mu tím radost.

Dej, aby dny, které v naší vlasti stráví, byly pro něho i pro nás a celou společnost přínosem a povzbuzením.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu:

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby **Boží slovo** bylo lépe poznáváno, přijímáno a prožíváno jako **zdroj svobody a radosti**.

Úmysl misijní: Aby se **křesťané v Laosu, Kambodži a Myanmaru**, kteří se často potýkají s velkými problémy, nenechali odradit od hlásání evangelia svým bratřím a důvěřovali v sílu Ducha Svatého.

Úmysl národní: Aby se šířila vzájemná **úcta a láska mezi náboženstvími** v naší zemi cestou modlitby, dialogu, růstu vzdělávání a vzájemného poznání.

Úmysl farní: Aby návštěva Svatého otce v naší vlasti byla pro všechny farníky motivací k hlubšímu a odpovědnějšímu duchovnímu životu.

Z FARNÍCH MATRIK :

**Do společenství víry jsme skrze svátost křtu
V měsících červenci a srpnu 2009 přijali:**

Vojtěcha Fojtíka - Újezd
Matěje Macíka - Újezd

**Svou společnou cestu životem
před Božím oltářem začali v srpnu 2009:**

Ondřej Navrátil - Horní Lhota 36
Zlata Vanke - Štěpánov 72

Tomáš Ilík - Uherské Hradiště
Monika Fojtíková - Jestřabí 8

Ladislav Latinák - Sehradice 204
Martina Drgová - Újezd 362

**V měsíci červenci a srpnu 2009
odešli na věčnost a byli pohřbeni:**

27. června:

Emilie Machů - 64 let
Vysoké Pole 214

4. července:

Josef Mañas - 91 let
Újezd 240

4. července:

Ludmila Matulíková - 76 let
Horní Lhota 81

22. července:

Vlasta Šimonů - 68 let
Újezd 122

31. července:

Františka Kráčalíková - 79 let
Újezd 322

21. srpna:

Josef Zámečník - 87 let
Sehradice 32

29. srpna:

Františka Fojtů - 78 let
Újezd 262

29. srpna:

Vlastimil Šlížek - 63 let
Vysoké Pole 116

31. srpna:

Marie Váňová - 83 let
Slopné 135

*Odpočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.*

PŘÍBĚHY DUCHOVNÍCH SPRÁVCŮ A KNĚŽÍ FARNOSTI ÚJEZDSKÉ

Vzpomínáme-li v roce kněží, který 19.6. t.r. vyhlásil Svatý otec, katolický křesťan ví, že svátost kněžství je zaměřena na spásu druhých. Přispívá-li k osobní spáse, pak tím, že slouží druhým, uděluje zvláštní postavení v církvi a slouží k budování Božího lidu.

Kněžství je svátost skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, které Kristus svěřil svým apoštolům, je to svátost apoštolské služby. A právě ti, kteří přijímají svátost kněžství, jsou posvěceni, „aby ve jménu Kristově ... pásli církve Božím slovem a Boží milostí“, a tak nám pomáhali každý v sobě pěstovat jak bezmeznou důvěru v Boha, tak i kvalitní myšlení a řadu přirozených vlastností /O. Mádr/.

Duchovní pastýř, píše biskup D. Duka, je každý, kdo nějakým způsobem v církvi pracuje. Naší úlohou je podat ruku každému člověku, abychom mohli společně objevovat to velké a nádherné tajemství, kterým je Bůh, jenž se v Ježíši Kristu stal jedním z nás. Potom může existovat jako společenství přátel, v duchovním smyslu bratří a sester. To všechno ostatní, čemu musí většina duchovních věnovat asi nejvíce svého času, je pouze podpůrná práce. Poznává, že když nedávno jel s francouzskými přáteli po jižní Moravě, tak se jich nedaleko Slavkova u Brna tázal, jestli znají větu Napoleona Bonaparta o jeho dvou největších životních zážitcích. Neznali. Jsou jimi východ slunce nad Slavkovem a první svaté přijímání. Tento Napoleon ale také řekl, proč věří v Krista. Napsal: „Víte, já jsem dokázal fascinovat vojáky tak, že šli se mnou až k Moskvě. A dávali život. Ale jenom po tu chvíli, kdy jsem s nimi byl. Když jsem s nimi nebyl, tak o mně ani nevěděli. A Kristus tu není osmnáct set let a ti vojáci o něm vědí“. Já myslím, že

to je právě ta chyba, že se současná církev zabývá věcmi, které podle mého názoru nejsou tak podstatné. V poslední vůli sebevědomého vojevůdce se můžeme například setkat s jiným Napoleonem, než jakého známe z dějin. Začíná slovy: „Já, Napoleon Bonaparte, věrný syn katolické církve, odprošuji všechny, jimž jsem ublížil ... „ a teď vyjmenovává konkrétní jména od nejvyšších postav po jednotlivé vojáky, na které si vzpomněl. V historii bylo ale více slavných postav, jimž Boží milost pomohla k proměně života.

P. JAN PÍREK

Mezi věrné šířitele Kristova evangelia, kteří jim pomáhali k oné proměně v naší farnosti a kteří se výrazně zapsali do jejího života a jeho farníků, patří farář újezdský a pozdější děkan valašskokloboucký P. Jan Pírek. Újezdským farářem se stává 8.11.1894 po svém předchůdci P. Františku Tomanovi, který odchází jako farář do Charvát u Olomouce, kde r. 1904 umírá.

Za P. Pírka se zde koná generální vizitace jeho Knížetem-arcibiskupskou Milostí Dr. Theodorem Kohnem dne 8. července 1900. Následkem úplné spokojenosti dostalo se panu faráři P. Pírkovi vyznamenání: expositorio canonicela ornatus (8.11.1901). V r. 1904 se stává víceděkanem děkanství valašskoklobouckého, poté 28.4.1908 presentován a pak investován na faru ve Valašských Kloboukách. Instalace byla 7.5.1908.

Příčiněním tohoto faráře byl chrám Páně vyzdoben tak, že v presbytáři dány nové dlaždičky, oltáře (boční) zčásti obnoveny, hlavní pak zcela nový pořízen, boční P. Marie – zůstala jen menza, ostatek nové. Věž po požáru 1898 vystavěna, střecha nově šindelem pokryta. Pořízena nová nádherná monstrance a ciborium, kredenc a fotelové sedadlo, mnoho prádla kostelního i rouch. O něm platí: Dileni decorem (S úctou chrám zdobiti).

Po úmrtí děkana valašskoklobouckého Antonína Přemyslovského (1878 – 1908) se P. Pírek stává administrátorem děkanství a poté děkanem. Povahy byl mírné a upřímné a zvláště se vyznamenával rozdělením denního času pro své zaměstnání i odpočinek, dle něhož se přísně řídil. Po celou dobu trvání byl předsedou dozorčí rady záložny a r. 1904 jmenován čestným členem obce Ujezda. Jeho nástupcem se stal P. Vincenc Pecháček, rodák z Loukova.

Za P. Pírka byl zrušen r. 1899 panský dvůr mezi Újezdem a Vlachovicemi a zeď kolem hřbitova, postavená v r. 1861 byla v r. 1899 poopravena a téhož roku byly podruhé opraveny novější varhany pořízené r. 1832 od firmy Neusser v Novém Jičíně za 306 zl. Ve veřejných fondcích měl kostel celkem asi 990 zl., čili necelé 2 000 K. Když 11. června 1896 z neznámých příčin povstal oheň ve věži, kněží právě byli při oltáři sloužíce mši svatou. Přes veškeré úsilí hasičů a občanů věž úplně shořela. Dva menší zvonky se úplně roztavily a 3 větší pak popukaly a spadly dolů. Loď chrámová však byla zachráněna. Věžní hodiny, které už dávno nešly, vzaly za své. Zakoupeny byly jako starý stroj a tedy vypověděly službu. Kostel i s příslušenstvím byl pojištěn u pojišťovny Unio catholica ve Vídni teprve 10 dnů, a tato pojišťovna za přelití, převážení a zavěšení zvonů u firmy Petr Hilzer v Novém Městě u Vídne zaplatila 1 326 zl 21 K. Dříve byl kostel pojištěn u pojišťovny Adriatica di Sicurita v Terstu. V měsíci prosinci 1896 zde konali členové Tovaryšstva Ježíšova sv. missie s velkým úspěchem. Ke sv. přijímání přistoupilo 2 100 věřících.

Během roku 1897 – 1900 byl kostel zevnitř i zevně opraven. Věž, která až do r. 1898 jen provizorně přikryta byla, vystavena ve své hořejší části znovu a nově přelití tři velké zvony i se dvěma již dříve přelitými, které až dosud na půdě kostela umístěny byly, zavěšeny na ni. Laděny jsou do A dur. Hlavní oltář zbudován úplně, bývalý hlavní oltář proměněn v boční oltář Panny Marie a postaven proti bočnímu vchodu do kostela. Ostatní dva poboční oltáře sv. Anny a sv. Jana Nepomuckého, pak kazatelna a křtitelnice opraveny. Na hlavním oltáři jsou sošky našich věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje. Dříve se tam nacházely obrazy na plechu malované.

V září 1900 pořízena nákladem náboženského fondu a farníků pro kostel 9 železných pozinkovaných oken od firmy Jan Lefanda z Olomouce. Cena, zasklení a zednické práce přišly asi na 1 400 K. Rovněž byly nově opraveny varhany, zakoupena nová stříbrná

monstrance a pořízeny nové věžní hodiny celkově v ceně asi 1 500 zl. Od r. 1900 dochází do Újezda c.k. úřední poštovní posel, byl jím p. Josef Petruš, domkař z Loučky. V r. 1903 zde bylo 6 požárů, při misiích ke stolu Páně přiklelo 2 300 věřících. V témže roce se prováděly generální opravy na farních budovách. V r. 1906 se zde konaly volby ve IV. kurii do zemského sněmu, kdy přes různé problémy byl nakonec zvolen P. Dr. C. A. Stojan. Dne 6. května se místní občané důstojně rozloučili s P. Janem Pírkem, který se stěhoval do Val. Klobouk. Za občany se rozloučil Jan Šimák, za děti školačka Františka Čechová č. 9. Ani oko nezůstalo, jak se píše v kronice, nezarusené.

VI. Měřinský

Dítě touží po otcově pohlazení a po matčině pomazlení. Dospělý člověk touží po pochopení a po povzbuzení. Všichni toužíme, kdo v Boha věříme, po Božím slitování.

NOVODOBÁ POKUŠENÍ SVĚTA

Všichni jsme nějak vtahováni do mentality současné doby, která s sebou nese pokušení, jaká předchozí generace v takové podobě a míře neznaly. Z jedné strany nás ovlivňuje konzumní smýšlení, kult těla, zábavní byznys a moderní technologie, které sice zrychlují, ale i zpovrchnují a vyprazdňují komunikaci mezi lidmi i lidské poznání; z druhé strany na nás útočí pseudospiritualita a falešný mysticismus, v nichž je středem člověk, jeho potenciál a jeho potřeby, a který z Boha činí v supermarketu nabídek další zboží, určené pouze ke zkvalitnění lidského života a podnikání. V tom spočívá novodobé modlářství, které se zdaleka netýká jenom hmoty. A novodobé pokušení útěku ze světa se nazývá virtuální realita.

Ocitáme se tak v nesnadné situaci. Zatímco za totality, stejně jako za každého pronásledování, byl jasný nepřítel, v současné době mnohdy opouštíme klíčové pozice bez boje a bezmyšlenkovitě zaujímáme jiné, o nichž ani nevíme, komu patří. Zmatek ohledně toho, kdo je vlastně naším pánem, je patrný v našich rodinách, na pracovištích, v nás samotných i v církvi.

Zcela novým pokušením je útěk do virtuální reality. Žijeme uprostřed světa, který klade velký důraz na prožitek, popř. zážitek něčeho zvláštního, vzrušujícího, co by nás mohlo vytrhnout z šedivé a nesnadné reality, kterou často snášíme jen s obtížemi. Pohybujeme se ve světě reklamy, kde se nabízejí rychlá a laciná řešení. Sdělovací prostředky a zábavní průmysl nás bombardují banalitou a namlouvají nám, že štěstí je neustále na dosah ruky a nic těžkého nemusíme řešit, natož tím procházet. A tak se rodí jakési nové hnutí „útěku ze světa“, ale ve smyslu útěku ze světa reálného do světa nereálného, virtuálního. Tento útěk se může dít různým způsobem, více či méně zavádějícím. Počínaje neškodnou zábavou, která nám pomáhá odpočívat, přes vysedávání u nekonečných televizních seriálů, odkud lidé nasávají, co je „normální“ (podle ducha světa), a kde se vžívají do životních rolí virtuálních hrdinů, místo aby řešili své vlastní životy až po závislosti na alkoholu, drogách či počítačových hrách. Samozřejmě tu záleží na míře použití, ale společným jmenovatelem všech uvedených věcí je únik ze skutečného života do života nereálného.

Spojení „virtuální realita“ znamená v překladu něco jako „neskutečné skutečno“. Je to název, který je sám v sobě protikladný. Míní se tím prostředek, který se snaží působit dojmem reality, a přitom realitou není. Na jedné straně nám tato technika otevírá netušené možnosti v oblasti vědy, výzkumu i kultury, na straně druhé se stává nebezpečným lákadlem, které nás odvádí od prožívání každodenního konkrétního života s jeho radostmi i problémy, což může vést až k devastaci člověka. Má totiž za úkol na člověka působit, aby prožíval jako něco skutečného to, co ve skutečnosti neexistuje nebo je mimo jeho vlastní možnosti. Toto inscenování skutečna nás může přenést do oblastí, kam bychom se neměli vůbec šanci podívat, umožní nám prožívat to, co bychom prožít nemohli – a hlavně, co bychom nemohli prožít tak snadno a bez následků.

Kdo si navykne své životní těžkosti řešit tímto útekem ze životní reality, může se mu stát, že začne svůj vlastní život žít jen ve zbytkovém čase. To, co mělo být zábavou, stane se hlavním programem, a na hlavní životní náplň zbude jen čas, který nestráví u počítače či televize. To, co vlastně neexistuje, začne natolik zaměstnávat jeho mysl a city, že přestane žít vlastní jedinečný a neopakovatelný život. Dojde k tomu, čemu lze říkat „zvirtuálnění života“. Většinu času a sil člověk věnuje tomu, co nemůže změnit, a přitom jeho vlastní život mu protéká mezi prsty.

Nehledě na to, že skrze nové komunikační technologie dochází k jakémusi novému typu znesvobodnění člověka: To, co mi mělo sloužit, mě zotročuje.

Problémem se to stává především v životě dětí a mladých lidí, kteří jsou citově nenaplněni a chybí jim základní vnitřní řád a hierarchie hodnot. Nezakusili a nevědí, co je v životě opravdu důležité, a i když to vědí, tak se podle toho nedovedou řídit. Čas, který měli prožít ve smysluplné činnosti nebo v komunikaci s někým, kdo je má rád, je často vyplněn sledováním televize, bezcílným surfováním po internetu nebo hrou na počítači. Velkým úskalím je přitom nejen obsah sledovaného programu, ale i čas, který mladý člověk takto stráví u počítače. Dítě (i dospělý) se neučí komunikovat s jiným člověkem, ale s přístrojem. Tím se mu v podvědomí vytváří pocit, že ono je tím, kdo vše určuje. Tento „partner“ je ovladatelný, dělá přesně to, co po něm chci, a není třeba brát ohled na jeho city. Proto člověk závislý na počítači sice rozvíjí rychlé reagování a kombinační schopnosti, ale zakrňuje ve vztazích, které jsou pro lidský život nejdůležitější.

Často je útek do virtuální reality útekem z napětí, zklamání a z nenaplněných očekávání, která lidé prožívají. To je také vstupní brána pro závislost nejen na hrách, ale i na pornografii, násilí a drogách. Snadno dostupné internetové stránky se zvrácenou sexualitou vedou k předčasnému probuzení sexuálních tužeb a obrazy často vzdálené reálnému prožívání sexuálního rozměru partnerské lásky, zamoří fantazii a citový svět člověka natolik že se jich nemůže zbavit, což má za následek, že se zvrácenost přenese i do partnerského života, pokud mu ovšem tyto vjemy a zkušenosti cestu k normálnímu vztahu úplně neznemožní.

Jak už bylo naznačeno, jiným pokusem naší doby je svět falešného duchovna, které je ve všem, co nás obklopuje, stále více přítomné. Zatímco v době po koncilu bujel praktický i teoretický materialismus, takže nebylo snadné mluvit o duchovních skutečnostech, dnes žijeme v době, kdy je uznání duchovního rozměru života součástí naší kultury. To ovšem neznamená, že tím všichni vyznávají víru v Boha Ježíše Krista. Jsou mnozí, kteří se ve snaze co nejsnadněji dojít k naplnění svých přání otevřeně hlásí k novodobým formám magie a okultismu. Jiní se nechávají podvést nejrůznějšími módními kurzy na zvýšení osobní kondice, soustředěnosti a výkonnosti, které jsou často mixem psychologie, ezoteriky a okultních praktik, a končí smutkem, depresemi, závislostmi, narušením vztahů a odklonem od pravých hodnot.

Paradoxně čím více si lidstvo zakládá na svém poznání, tím více se ocitá ve víru temnoty a zmatků. Žijeme ve zmateném světě, ale řešením není odstěhovat se na pustý ostrov, nýbrž spíše učit se žít v prostředí, kam nás Pán postavil, učit se rozlišovat. Ostatně v každé době se tomu museli lidé učit znovu a každá doba má nejen svá úskalí, ale také specifickou Boží pomoc. Svatý Pavel píše, že kde se rozmohl hřích, tam se v míře ještě větší rozhojnila milost. (Srov. Řím 5,20). A na to se můžeme spolehnout i dnes.

podle Vojtěcha Kodeta, O.Carm., ThD. – Marta a Marie trochu jinak aneb jak žít s Bohemv bezbožném světě – připravil Václav Ulrich

ROZHOVOR PRO FARNÍ MĚSÍČNÍK: SE S.M. ANEŽKOU KOZUBÍKOVOU

Bylo to tak zhruba před sedmadvaceti lety, co jsem se s ní setkala poprvé – obyčejná debata o běžných věcech, jakých uskutečňujeme v životě bezpočet a za úplně banálních okolností ... Přesto na mě toto setkání zapůsobilo natolik, že si na něj vzpomínám dodnes; a teď už také vím proč: i po letech si vybavím její jemný obličej, zračící jakousi zvláštní radost a klid, její neobvykle plnou účast na docela obyčejném rozhovoru, její úsměv, bez kterého si ji snad ani nedovedeme představit... Zpětně si k těmto dojmům přiřazuji některé z citátů, které jsou vlastní sestřím sv. Hedviky, jako "Přinášejte Ježíše všude, kde jste" nebo „Mé jednání se stává modlitbou" apod.

Tenkrát jsem ovšem netušila, že se bavím s řádovou sestrou. Nevěděla jsem to ani dlouho potom. A nevěděli to ani ostatní, protože v době komunistické totality se to prostě vědět nesmělo.

O tajném vstupu do Kongregace, postupném vývoji událostí, o Kongregaci sester sv. Hedviky, životě na zámku v Břežanech a jiném si dnes budeme povídat se sestrou Anežkou Kozubíkovou, která v současnosti vykonává také funkci provinční představené.

(Pozn. předem: forma tykání je tady přes úctu, kterou chovám k sestře Anežce, avšak na základě našeho dlouholetého přátelství a jejího výslovného přání – tolik na vysvětlení)

Do Kongregace sester sv. Hedviky jsi tajně vstoupila cca před 30-ti lety. Proč sis vybrala právě toto společenství a co je pro ně specifické?

Nejdříve bych chtěla srdečně pozdravit všechny čtenáře a také tvůrce farního měsíčníku. Jak správně uvádíš, v lednu letošního roku tomu bylo 33 let, kdy jsem nastoupila v zámku v Břežanech u Znojma do zaměstnání oficiálně jako ošetřovatelka u dětí se zdravotním postižením a tajně jako kandidátka k sestřím sv. Hedviky.

Výběr společenství?

Myslím, že všechno bylo v Boží režii již připravené. O Kongregaci sester sv. Hedviky a jejich službě jsem se dozvěděla prostřednictvím mé mladší sestry, která doprovázela svou kamarádku na návštěvu jejího bratra do břežanského zámku a doma pak hodně o této návštěvě vyprávěla. Mezi jiným také, že tamní řeholní sestry znají P. Stanislava Gottwalda, který působil v té době v naší farnosti. Znali se z doby, kdy byl kaplanem v Červené Vodě a sestry sv. Hedviky tam pracovaly v nemocnici. Zanedlouho potom jsem se s P. Stanislavem Gottwaldem radila o své životní cestě. Po tomto rozhovoru pozval P. Gottwald své známé sestry z Břežan na újezdskou faru, kde jsme se společně sešli a domluvili na dalším postupu. (Také, že o mém rozhodnutí být řeholní sestrou nebudeme nikde mluvit.) Rok jsem pak dojížděla na návštěvy do Břežan s tím, že chci změnit zaměstnání a pracovat u dětí s postižením. (Jsem vyučená prodavačka, dodnes také ráda vzpomínám na lidi a na místa, kde jsem prodávala.)

V době, kdy jsem do Břežan začala dojíždět bylo ještě hodně sester zaměstnáno u dětí, a tak jsem měla možnost při měsíčních víkendových návštěvách poznat blíže, co tato služba obnáší. Byly to pro mne nové, úžasné poznatky a moc jsem se na práci u těchto dětí těšila.

Co je specifické pro naše společenství?

Každá kongregace má svou spiritualitu a charisma, které se často u různých kongregací prolíná, protože jde hlavně o službu potřebným.

Zaměřením naší Kongregace je podle vůle zakladatele křesťanská výchova a vzdělávání dětí a mládeže podle zásad a nauky Církve. Zvláště se ujímá dětí se zdravotním a sociálním znevýhodněním, postižením, pečuje o nemocné a staré lidi, pomáhá Církvi v jejich potřebách a slouží jakkoli potřebným.

Duchovní život Kongregace sester sv. Hedviky je formován spiritualitou řehole svatého Augustina a vlastními Konstitucemi. Po vzoru sv. Hedviky mají sestry milosrdnou láskou, vycházející z důvěrného spojení s Bohem, zpřítomňovat Boží lásku lidem.

Mariánská úcta patří z vůle zakladatele k podstatným prvkům zbožnosti sester sv. Hedviky. Ke cti Panny Marie nosí sestry modrý závoj.

Hlavní patronkou Kongregace je svatá Hedvika Slezská. Kromě toho se Kongregace zvláštním způsobem zasvěcuje Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a jako svoji ochránkyni uctívá Nejsvětější, bez poskvrny počatou Pannu a Matku Boží Marii, jejího snoubence svatého Josefa, svatého Augustina a svatého Františka Saleského.

Vaše Kongregace oslavila v červnu t.r. 150 let ode dne, kdy byla založena. Můžeš nám tuto dlouhou a především strastiplnou cestu jejího vývoje nějak shrnout?

Shrnout 150 let? Tak to bude náročné....

Naše Kongregace (Kongregace sester sv. Hedviky od Nejčistší Panny a Matky Boží Marie) vznikla 14. června 1859 v Polsku ve Wroclawi. Jejím zakladatelem je wroclavský kanovník Služebník Boží P. Robert Spiske. Narodil se 29. ledna 1821 v Lešnici u Wroclawi, zemřel 5. března 1888 ve Wroclawi. V této době probíhá proces jeho blahorečení. (Otec P. Roberta pocházel z Broumova v Čechách.)

Otec zakladatel Robert Spiske vynikal velkou láskou. Jeho misijní duch a kazatelský talent přitahovaly davы lidí na jeho kázání a přiváděly zpět do Církve i nekatolíky. Zároveň to byl muž silného sociálního citění. Ležela mu na srdci především situace opuštěných dětí a mládeže žijící na ulici. Ujímal se jich a svěřoval do péče žen a dívek, které mu v této činnosti pomáhaly. Některé z těchto žen chtěly ve službě potřebným zasvětit Bohu svůj život. Na základě této touhy a potřeby doby odcestoval otec Robert do Říma a podnikl potřebné kroky pro založení kongregace.

Dne 7. listopadu 1858 papež Pius IX. potvrdil Statuta pro Společenství sester sv. Hedviky založených na řeholi sv. Augustina. Dekret potvrzující nové řeholní společenství podepsal sám Pius IX. a připsal slova: **„Ať Bůh požehná hořčičnému zrnku, aby z něj vyrostl mohutný strom.“**

(Při společném slavení mše svaté v den 150. výročí založení Kongregace ve wroclawské katedrále bylo pro každou z nás velmi povzbuzující, že zrovna na tento den připadl text evangelia o zrně hořčičném...)

Nově vzniklé Kongregaci dal otec Robert za vzor sv. Hedviku, patronku Slezska, která na přelomu 12. a 13. století podala ve Slezsku krásný příklad milosrdenství. Rozrůstající se společenství sester však bylo brzy vystaveno zkoušce mocenského útlaku. V důsledku tzv. „kulturního boje“ v Prusku musely sestry i se svěřenými dětmi v roce 1879 opustit svou vlast. Bezpečí a nový domov našly v Nezamyslicích na Moravě, kde je také několikrát otec zakladatel navštívil.

V lednu 1889 pruská vláda oficiálně povolila sestřím svaté Hedviky vrátit se zpět do Wroclawi a věnovat se charitativní a vzdělávací činnosti.

Díky této zkoušce se však začala Kongregace rozrůstat i v české zemi – 15. listopadu 1906 vznikla Česká provincie se sídlem v Nezamyslicích, která byla svěřena pod zvláštní ochranu svatého Josefa a podléhala řízení generalátu ve Wroclawi. (V příštích desetiletích bylo v Čechách a na Moravě založeno čtyřicet dalších filiálek, kde sestry působily ve školách, mateřských školách a jeslích, v dětských domovech a domovech duchodců, v nemocnicích, věnovaly se ošetřování nemocných po domech, vedly vzdělávací kurzy jazykové, hudební a kurzy ručních prací. Pro rostoucí počet sester byl provinční dům sester v Nezamyslicích malý a nevyhovující /vlhkost, chlad, nevyhovující hygienické podmínky/. Proto v roce 1926 koupila Česká provincie zámek od barona Wambolda v Břežanech u Znojma, kam bylo přeloženo sídlo provincie a noviciát.)

V roce 1934, kdy se slavilo 75. výročí založení Kongregace sester sv. Hedviky, bylo ve čtyřech provinciích v Polsku, Německu, Československu a Dánsku 649 řeholnic a 80 novicetek na území 11 diecézí.

Rozvoj Kongregace a kvetoucí činnost sester značně poznamenaly události druhé světové války a následně nástup totalitního komunistického režimu. Z důvodu poválečného

odsunu obyvatelstva a tím také sester německé národnosti do Německa a Rakouska došlo k přeložení Generalátu z mateřince ve Wroclawi do Berlína. Generální představená M. Augustina, díky Bohu, dokázala zachovat jednotu Kongregace i přes hranice železné opony.

Kongregace sester sv. Hedviky v dnešní době nepatří mezi velká řeholní společenství Církve. Dějiny Kongregace jsou však natolik prostoupeny působením Boží milosti, že s důvěrou a bez bázně vzhlíží do budoucnosti. V jubilejním roce má Kongregace včetně novicek 297 sester. Působí v Polsku, Německu, Dánsku, České republice, Rakousku a od roku 1993 má založenou misii v Bělorusku, která se velmi slibně rozvíjí.

A Tvé osobní začátky v Břežanech u Znojma? Jak to tam tenkrát vypadalo?

Jak jsem se zmínila již na začátku, nastoupila jsem do Břežan v lednu v roce 1976 oficiálně jako ošetřovatelka u dětí se zdravotním postižením a tajně jako kandidátka k sestram sv. Hedviky. V době mého nástupu byl ústav samostatný, nepatřil pod okres. Pro mne bylo výhodou, že v době, kdy jsem se přihlásila, byla nouze o lidi do služby k dětem. Před nástupem do práce mi vedoucí řekl, že mne hned od ledna posílá na sanitářský kurs do Znojma. Ubytování že mi poskytnou řeholní sestry, protože ústav žádné služební byty nemá. Obývala jsem jednu velkou místnost na kraji klauzury sester ještě se dvěma kandidátkami (tehdy už vlastně tajnými sestrami, ale to jsem nevěděla). V domě byla ještě i původní kaple s krásným kůrem a děti chodily v neděli na mši svatou. Byla jsem ráda, že se mohu zapojovat do společného života sester (společná denní modlitba, společné stravování, společné domácí práce...) Také v práci u dětí se mi moc líbilo. Ze začátku jsem chodila, tak jako všichni noví zaměstnanci, po tzv. zástupech, abych poznala práci na všech odděleních. Po měsíci jsem byla přidělena na oddělení s imobilními dětmi, kde jsem velmi ráda pracovala celých třináct let. Měla jsem milé spolupracovnice, dodnes se rády potkáme. Takže lidsky nebyly mé začátky v Břežanech těžké, těžkosti však přišly brzy.

Jenže ty jsi tady přišla také s úmyslem stát se řádovou sestrou a k tomu bylo nutné učinit konkrétní kroky - v té době však existoval zákaz přijímat nové kandidáty řeholních povolání.

Přesto, že tu byla ze strany vedení ústavu tichá tolerance, vstoupit do Kongregace možnost nebyla. Za měsíc po mém příchodu do Břežan přijela na oficiální návštěvu Matka generální Michaela z Berlína. I když měla vždy potíže s vyřízením víza k návštěvě sester a stresující zážitky z celních kontrol, podstupovala ráda tyto obtíže pro službu povzbuzování sester. Při této její návštěvě jsem byla přizvána i já k rozmluvě s ní. Velmi silně na mne zapůsobila její osobnost, oduševnělé jednání, a i přes to, že jsem potřebovala tlumočnicka, byl náš rozhovor velice srdečný. Ptala se mě, co mne motivovalo k příchodu do Břežan a zda toužím po zasvěceném životě. Po mé kladné odpovědi mi svěřila, že moje spolubydlící jsou již před dvěma roky přijaty do Kongregace a to ve Wroclawi v Polsku (tedy v místě založení Kongregace). Vzpomínám, jak bylo dojemné, když zavolala mé spolubydlící (sestru Moniku a sestru Zdislavu) a řekla jim, že už nemusíme před sebou nic tajit, že od této chvíle jsem postulanka a v srpnu vstoupím ve Wroclawi do noviciátu. (Od té doby, po několik let, jsme měly tajně ve večerních hodinách pod vedením dobrého kněze společné hodiny, při kterých jsme byly zasvěcovány do spirituality a charismatu Kongregace, probíraly papežské dokumenty a vše potřebné.)

V srpnu 1976 jsme odjely na třítydenní „dovolenou“ do Polska, kde jsem v mateřském domě prožila své první exercicie (Duch Svatý pomáhal, že jsem rozuměla). Po nich sestra Monika a sestra Zdislava složily své první sliby a já jsem byla přijata do noviciátu. Byly to chvíle, na které se nezapomíná! Tři týdny v roce jsme žily naplno v klášteře, kde byla založena Kongregace. Mohly jsme chodit v řeholním oblečení, navštívit místa, kde působil otec zakladatel, baziliku a hrob sv. Hedviky v Třebnici... Každý rok, až do roku 1982 se tato „dovolená“ opakovala, jen jednou byla obnova slibů u našich sester v tehdejší východní Německu. I když oblečení nedělá řeholníka řeholníkem, vždy bylo

těžké odložit tento znak zasvěcení a odjíždět v civilním oblečení zpět k nám. V roce 1983, kdy v Polsku probíhal obrodný politický proces, byla našim návštěvám do Polska učiněna přítrž. I když jsem měla pozvání na návštěvu od maminky jedné polské sestry z Wrocławu, což úřady vyžadovaly, nepustili nás čeští celníci přes hranici.

Období persekuce pak pokračovalo ještě několik dalších let. To se stav k lepšímu pochopitelně neměnil ani u vás ...

Tady bych možná ještě přiblížila situaci České provincie po roce 1948. Nastolení totalitního režimu se jí, tak jako i jiných kongregací, dotklo velmi citelně. Po poválečném odsunu v roce 1949 klesl počet sester z 237 na 130 sester. Od roku 1951 převzala správu činnosti provinčního domu státní Charita. Sestry už nesměly vést provoz, kterému Dům sv. Josefa původně sloužil – exerciční kurzy, mateřská škola, kurzy šití, vaření, výuka hudby, péče o dívky s mentálním postižením. Veškerý movitý i nemovitý majetek jim byl zabaven a veškeré služby v domě zrušeny, kromě péče o osoby se zdravotním postižením – kombinované vady.

V červnu 1959 byla zatčena provinční představená Matka Bohumila Moltašová a svévolně odsouzena k 20-ti měsíčnímu nepodmíněnému trestu. Byla odvezena do nechvalně proslulé věznice v Praze na Pankráci a odtud byla spolu s vězenkyněmi, odsouzenými za kriminální zločiny, odvezena na nucené práce do zemědělského družstva ve Všehrdech v Čechách. Do roku 1962 muselo být pod nátlakem státu uzavřeno 19 filiálek provincie. Těžký úder zasáhl konvent v říjnu 1962, kdy přes dvacet sester, které dosáhly důchodového věku, muselo na státní příkaz přesídlit z Břežan u Znojma do státního Charitního domova v Mukařově u Prahy. (Sestry, které by velmi rády pokračovaly ve službě u dětí nesměly přesluhovat po dovršení důchodového věku, i když ostatním zaměstnancům to bylo umožněno. Děti, které se sestrami prožily kus života, za nimi hodně tesknily.) Od roku 1963 měla Česká provincie už jen provinční dům v Břežanech u Znojma a tuto „nucenou“ filiálku v Mukařově u Prahy.

V roce 1973, nehledě na protesty sester proti zásahu do klauzury, rozdělilo vedení ústavu dřevěnou nízkou přepážkou refektář na dvě části, větší část užívali jako jídelnu civilní zaměstnanci. Protože místnosti nebyly odděleny pevnou zdí a navíc musely sestry procházet do své části přes jídelnu zaměstnanců, byla to pro sestry naprostá ztráta soukromí při společném jídle. V roce 1977, úmyslně na svátek sv. Hedviky, hlavní patronky Kongregace, byla sestrám odebrána i zbylá část refektáře. V tomtéž roce byly ústavy převedeny pod Okresní ústav Znojmo a ředitelství si dalo jako hlavní úkol „vyčistit ústavy ve znojmském regionu od jeptišek“ (přesné vyjádření tehdejšího ředitele okresu, ať mu Pán odpustí!)

V roce 1981 byly sestry vypovězeny z provinčního domu bez náhrady a bez možnosti vstupu do něj. Dne 3. listopadu 1981 byla v klášterní kapli sloužena poslední mše svatá. Poté byla kaple zrušena a užívána ústavem jako sklad přebytečných věcí. Rovněž ze sakristie byl sklad textilu. Sestry byly odsunuty do Charitního domova v Mukařově. V této pohnuté době provinční představená Matka Bohumila se sestrou Michaelou (která byla ještě zaměstnána jako jediná sestra před důchodem) našly pomoc u pana faráře Stanislava Bláhy, který byl od roku 1974 duchovním správcem v Břežanech. Přenechal jim k užívání jednu z farních místností, aby provinční představená, která již nesměla do ústavu vstoupit, měla možnost být nám nablízku. V provinčním domě jsme zůstaly ubytované jen my tři tajně přijaté sestry. Bydlely jsme ve třech malých pokojích bývalé klauzury, kuchyňku a koupelnu jsme měly k užívání společně s dojíždějícími zaměstnanci, za ubytování jsme platily nájem. Denně jsme před službou docházely na mši svatou do farního kostela a byly v kontaktu s Matkou Bohumilou na faře při společných modlitbách, vaření či při vyzdobě a úklidu kostela a údržbě hřbitova.

V takové situaci musí mít člověk v sobě velikou vnitřní sílu spojenou s opravdovým odhodláním proměňovat své touhy ve skutečnost. Promiň, sestro Anežko, ale nedá mi to, abych v tuto chvíli nevstoupila s otázkou, která je

mnohem víc osobní: kdy vůbec jsi začala pociťovat povolání k zasvěcenému životu?

I když je to hodně osobní, možná je dobře podělit se o svou cestu i s druhými. Vnímám, že mé povolání k zasvěcenému životu začalo zapouštět kořeny již v dětství. Ovlivňovala jej především křesťanská výchova a křesťanské ovzduší rodiny (za které jsem nesmírně rodičům, prarodičům i sourozencům vděčná), a pak příklad vzácných kněží i prostých lidí, kteří mne slovem i příkladem vedli k Bohu. Těžko se dá vypočítat, čím vším Pán přitahoval v prostém denním životě. Ráda jsem se účastnila májových i vánočních pobožností a pobožností křížové cesty v tehdejší slovenské kapli, kde naši předkové věnovali svůj čas oslavě Boží a vyprošovali sobě a svým rodinám Boží požehnání... Myslím, že v pozdějších letech měla na mou duchovní formaci značný vliv možnost být zapojena ve farní schole, v Mariánské družině a v kostelním pěveckém sboru, pak to byly dobré kamarádky a dobrá četba. Zvláště se mne dotkla kniha: „Den, kdy zemřel Kristus“ a kniha: „Otec vyhoštěných“.

Jasně „volání“ Boží k zasvěcenému životu jsem pocítila v patnácti letech na sv. Hostýně při pouti, pak znovu v osmnácti letech po svátosti biřmování. Ale ještě dlouho jsem se neodhodlala říct Bohu své definitivní „Ano“! Zdálo se mi nemožné, že by si Bůh vybral zrovna mne. V té době jsem ještě dostatečně nevnímala, že Bůh od nás nechce perfekcionalismus, ale jen naši dobrou vůli, snahu poctivě dozrát, v pokoře přijímat své nedostatky a hlavně Mu důvěřovat. Jsem ze srdce vděčná, že mne přese všechno mé váhání dovedl na cestu, kterou mi vybral. Povzbudivý je pro mne výrok sv. Augustina: „Lepší po cestě klopytat, než mimo cestu utíkat.“

Krásné vyznání ... – vraťme se však zase ještě trochu zpátky: konečně přišel podzim 1989, který přinesl svobodu, veřejně jsi mohla obnovit své sliby, oficiálně přijat řeholní šat. Co dále to znamenalo pro vaši komunitu?

V porevolučním roce 1990, kdy nastala svoboda, byla v provinčním domě v Břežanech obnovena kaple Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Slavnost vysvěcení obnovené kaple (13. října 1990) vedl brněnský biskupský vikář Ludvík Horký za účasti velkého počtu kněží, Matky generální Michaely, sester sv. Hedviky, sester z jiných kongregací a Božího lidu. (Do přípravy slavnosti se ochotně zapojily také naše blízké spolupracovnice).

Při této slavnostní mši svaté jsme oficiálně obnovily své sliby a přijaly řeholní šat my tři sestry, které jsme své sliby skládaly v době komunistické totality tajně v Polsku a jednou ve Východním Německu. Byl to pro nás hluboký zážitek. Zároveň bylo krásné, jak spontánně nás s novými řeholními jmény a řeholním oděvem přijaly obyvatelé zámku.

V lednu roku 1991 postihla naše malé společenství těžká zkouška. Sestra Zdislava, která ve službě doprovázela dítě do nemocnice, tragicky zahynula ve věku 39 let při havárii sanitky. Na pomoc oslabenému konventu pak Matka generální posílala na určitou dobu sestry z jiných provincií. V srpnu 1991 přišla pro doplnění konventu sestra Amata, která se zde později stala novicmistrovou.

Od září 1996 se k naší radosti postupně stěhovalo sedm sester z Mukařova do Břežan a filiálka v Mukařově byla zrušena. (Za dobu nuceného pobytu zemřelo v Mukařově celkem 70 sester.)

Velkou radost prožil náš konvent v roce 2005, kdy jako první v postkomunistické době složila věčné sliby sestra Františka.

V roce 2006 jsme oslavily 100 let od vzniku České provincie a 80 let působení sester v provinčním domě v Břežanech. Děkovnou mši svatou v klášterní kapli vedl otec biskup Mons. Vojtěch Cikrle za velké účasti kněží a lidu. Jako velký Boží dar k tomuto výročí jsme vnímaly přihlášení nové kandidátky na druhý den po oslavě jubilea.

Ve výroční den vzniku České provincie, 15. listopadu 2006, jsme na pozvání nezamyslického faráře s velkou radostí oslavily toto jubileum děkovnou mší svatou také ve farním kostele v Nezamyslicích spolu s nezamyslickými farníky a pamětníky.

V současnosti tvoří Českou provincii devět sester s věčnými sliby a jedna novicka. Velkou posilou je nám Ježíšův výrok: „Neboj se, malé stádce!“ a také povzbuzení Matky generální Michaely v úvodním slově k obnoveným stanovám: „Vždy mějme na paměti, že

jsme na všech cestách především podivuhodně skryty v nekonečné Boží lásce a z toho čerpejme sílu k životu lásky.“

Uvolněné porevoluční období pro vás představuje na jedné straně nové možnosti, na straně druhé spoustu nových náročných úkolů, a teď mám na mysli především ty, které souvisí s restitucemi v roce 1991.

Od navrácení majetku v roce 1991 pronajímá Kongregace převážnou část komplexu zámeckého areálu příspěvkové organizaci Zámek Břežany – Domov pro osoby se zdravotním postižením za účelem poskytování sociálních služeb. Naše komunita obývá první patro severního křídla Domu sv. Josefa. Součástí je i obnovená kaple, celodenně přístupná každému, kdo touží po ztišení, a také s denní možností účasti na bohoslužbách.

Přesto, že za totality v domě proběhlo několik oprav, byl dům i s přilehlými hospodářskými budovami ve špatném stavu, který byl výsledkem typického zacházení se státním majetkem. Bylo nutné pokračovat v započaté generální opravě havarijního stavu fasády (ve spolupráci s příspěvkovou organizací), následně byla zahájena výstavba lůžkového výtahu a plynofikace objektů areálu. Současně bylo nutné řešit havarijní stav sociálních zařízení a zatékajících odpadů do zdí na mnoha místech v zámku. Celkovou rekonstrukcí dvou nevyužitých hospodářských budov se nám podařilo zrealizovat zázemí pro zájmové a sociálně terapeutické činnosti obyvatel, ve třetí hospodářské budově zázemí pro provoz hospodářství. (Hospodářské budovy nechaly sestry vybudovat za rok po svém příchodu do Břežan.)

V dnešní době spěje do závěrečné fáze realizace projektu, který nám ležel nejvíce na srdci - nové dispoziční uspořádání pobytových prostor zámku na ucelené byty přizpůsobené potřebám zdejších (165) obyvatel. Těší nás, že se celkovou přestavbou pobytových prostor podařilo ulehčit životní podmínky těm, kteří zde žijí i těm, kteří zde pracují.

Největší mírou k tomu, aby postup oprav a rekonstrukcí v areálu měl rychlejší spád (vzhledem k potřebám provozu), přispívá České provincii Generalát Kongregace sester sv. Hedviky z Berlína. Za vše Bohu díky!

Je to tedy tak, že zpočátku, a vlastně ještě donedávna, sestřičky sloužily především jako zdravotnice a vychovatelky u lidí s postižením a nyní spíš zajišťují stavební úpravy a další služby v areálu zámku i ve farnosti?

Donedávna jsme v Domově sloužily v různých pracovních zařazeních – na oddělení jako zdravotní sestry nebo ošetřovatelky, ve výchovné činnosti a v kuchyni. Vzhledem k potřebám komunity (péče o starší sestry) a vzhledem k náročnosti zajišťování stavebních úprav objektu (z důvodu privátního objektu nemůže být tato potřebná služba obyvatelům zajišťována formou zaměstnání v Domově) je v současné době v Domově zaměstnána pouze sestra Františka jako vychovatelka a novicka sestra Damiána nastoupí do služby příští měsíc, po složení prvních slibů.

Kromě nutné materiální pomoci poskytuje naše komunita obyvatelům zámku možnost slavit mši svatou v klášterní kapli, čehož mnozí z nich s nadšením téměř denně využívají. Některé z nich připravujeme na křest a na první sv. přijímání. (Následná horlivost prvokomunikantů by mohla být příkladem dnešní mládeže.) Při farních poutích je v doprovodu sester zapojeno vždy i několik děvčat z Domova. Několikrát jsme také, díky vstřícnosti obce, školy a farnosti, mohly uskutečnit s děvčaty letní pobyty ve Slopném v místní mateřské škole a pobyt chlapců na faře ve Štítné nad Vláří. (Tady patří velký dík všem obyvatelům újezdské a štítné farnosti, kteří nás velmi pěkně přijali a obklopovali láskou a nemalými hmotnými dary. Bůh ať vše odplatí!)

Vedle služby lidem se zdravotním a sociálním znevýhodněním, postižením jsou sestry činné také ve farnosti. Jedna sestra vyučuje náboženství na místní základní škole. Sestry rovněž zajišťují péči o farní kostel, při větších úklidech a výzdobě kostela organizují brigádu, do níž se zapojují rádi i lidé z vesnice a naše spolupracovnice, kteří do kostela nechodí, nebo jen zřídka. Dále sestry vykonávají sakristijní a varhanickou službu a vedou

chrámový sbor. Sestra Františka již několikrát vypomáhala farnímu týmu Fatym z Vranova nad Dyjí při lidových misiích.

Mezi zmíněnými činnostmi sester není možné opomenout nenápadnou, ale zároveň nejdůležitější službu „zasloužilých sester“ – službu modlitby. Tyto naše sestry, ve věku nad 90 let, vytrvale prodlévají v blízkosti Pána a vyprošují všem jeho požehnání.

Troufám si říct, že usměvavou sestru Anežku s typickým modrým závojem známe ve farnosti, respektive v obou našich farnostech snad všichni, ale že jde zároveň o provinční představenou, ví možná málokdo. V čem spočívá tato Tvoje služba?

Hlavní starostí nejen provinční představené, ale každé řeholní sestry, má být láska ke Kristu a vytrvalé sjednocení s Bohem modlitbou. (*Řeholní rodiny mají jako přirozené centrum Eucharistii /Jan Pavel II.*)

Služba provinční představené spočívá pak ve společném vytváření rodinné atmosféry v komunitě, kde je Kristus centrem našeho života, našich tužeb, činů, a kterou vyžaduje také úvodní bod řehole sv. Augustina, jejíž spiritualitu přijala za vlastní naše Kongregace: „Proto jste se sešly v klášteře, abyste byly jedno srdce a jedna duše v Bohu.“ Stejně tak, jako v přirozené rodině, tento požadavek pro zachování lásky a jednoty vyžaduje každý den začínat s Boží pomocí znovu, denně si navzájem odpouštět, být společenstvím, kde se jeden na druhého může spolehnout. Nežít jen pěknými slovy, ale činy, mít na zřeteli dobro jak duchovní, tak i hmotné těch, které nám Bůh svěřil. Na společné cestě k Bohu je naším úkolem odhalovat znamení doby a v duchu odkazu otce zakladatele nové rozměry služby pro dobro bližních. Při náročných i běžných denních starostech neztratit ze zřetel hlavní smysl řeholního života, kterým je láska ke Kristu, a při vši naší lidské slabosti, hříšnosti a nedokonalosti věřit, že je tu „Bůh, který koná...“, když mu dáme svou naprostou důvěru.

K významným rozměrům služby sester sv. Hedviky patří vytváření zázemí pro duchovní rozvoj nejen domácích obyvatel, ale i těch, kteří přicházejí zvenčí, což mohli ocenit např. i naši biřmovanci v minulém roce nebo nedávno děvčata ze scholy.

Ano, v dnešní době, mimo jiné, vnímáme jako potřebu doby pomáhat lidem tímto způsobem a jsme Bohu vděčné za to, že se nám vytvořením skromného zázemí v zahradě, která poskytuje prostor jak pro duchovní ztišení, tak pro odpočinek, otevřely cesty k této pomoci.

Proběhlo u nás již několik duchovních obnov a setkání pod vedením vzácných kněží. Letos se tu, k naší velké radosti, uskutečnilo i mezinárodní setkání sester novicek a sester před věčnými sliby naší Kongregace pod vedením františkána P. Ottona z Polska.

Osobně jsem velmi vděčná, že se v loňském roce zúčastnili duchovní obnovy pod vedením P. Adama Rucki i biřmovanci z rodné farnosti.

V těchto srpnových dnech (8. – 9. srpna) jsme u nás mohly přivítat také scholu z Újezda. Bylo milé vidět, s jakou neskrývanou spontánností a radostí prožívala tato skupina zde svůj pobyt. Zapůsobil na nás i jejich velmi pěkný přístup ke zdejšími obyvatelům zámku.

Zpěvem se ozývala nejen zahrada při večerním táboráku, ale svým krásným zpěvem obohatila schola také nedělní bohoslužbu v březanském kostele, za což jim všem patří náš velký dík!

Na závěr bych chtěla říct, že Vás mám všechny ve svém srdci – rodné Slopné i celou újezdskou a také hornolhotskou farnost. Každému z Vás denně vyprošuji Boží požehnání, pokoj, radost a odvahu jít ve věci Boží s láskou i „proti proudu“. Prosím Vás také o modlitbu za naši komunitu, aby byla živou ratolestí, která nese plody a abychom všichni společně v síle Ducha Svatého proměňovali svět v Boží království...

No, bylo toho dnes hodně. Kdo se však nechal vtáhnout do poutavého vyprávění sestřičky Anežky, vydržel nejspíš až do konce a mohl tak poznat, že život v klášteře není žádná nuda, že nasadit se pro Boží věci - ať už v údobích těžkých anebo radostných - znamená velké dobrodružství, že když člověk vydrží, Pán Bůh nikdy neopouští a pomáhá - a sestra Marie Anežka Kozubíková je toho dobrým příkladem. Děkujeme jí za to i za ochotu se o svůj příběh s námi podělit, za její osobní vyznání, které se může stát pro nás velkým povzbuzením. Děkujeme také za její modlitby za nás a snažme se je opětovat, jak nás o to v závěru žádá.

(Pokud byste se snad chtěli o Kongregaci sester sv. Hedviky dozvědět ještě více, pak mohou doporučit: www.hedvicky.cz Jejich stránky jsou vedle zajímavých textů doplněny dobovými i současnými fotografiemi, které stojí za to vidět.)

/H. Martincová/

SCHOLA V BŘEŽANECH

Většina z Vás si určitě všimla, že je v poslední době v neděli při bohoslužbě slyšet stále více nových dětských hlasů. Možná jste si ale také všimli, že je nebylo slyšet v neděli 9. 8. 2009. Ten víkend jsme totiž byli na výletě v Břežanech u Znojma, který jsme uspořádali mimo jiné proto, abychom se všichni, malí i velcí, navzájem lépe poznali.

Dva dny jsme byli hosty Kongregace sester sv. Hedviky. Výletem jsme se odměnili za píli a obětování vlastního volného času v celém předešlém roce. Program byl bohatý. V sobotu jsme se mohli projet kočárem a navštívili jsme obyvatele Domova pro osoby s mentálním postižením, který také sídlí v zámku Břežany. Přes prvotní ostýchavost jsme se s místními spřátelili a nahlédli do jejich domovů. Všichni byli velmi rádi, že jsme za nimi přišli na návštěvu a s dojetím nám darovali několik maličností, pro ně však velmi cenných. Někteří z nich nás pak na oplátku navštívili při večerním táboráku. Před ním jsme se ještě stihli osvěžit ve venkovním bazénu v areálu klášterní zahrady. Večer jsme si zaspívali, zasoutěžili a stezka odvahy se líbila jak dětem, tak dospělým...

V neděli jsme neporušili tradici a zaspívali si jako každý týden při mši svaté, tentokrát však ve farním kostele v Břežanech. Poté jsme poobědvali pod širým nebem. Zbyl čas i

na výtečný zmrzlinový pohár. I když jsme chtěli zůstat déle, čas byl neúprosný a my se museli kolem čtvrté odpoledne vydat na cestu domů.

Za všechny můžeme s jistotou říct, že výlet se nad očekávání podařil a my se navzájem mezi sebou skutečně mnohem lépe poznali.

Touto cestou bychom chtěli poděkovat především Marušce Januškové za samotný nápad uspořádat výlet, za celou organizaci a obrovskou obětavost. Velký dík patří otci Můčkovi za podporu a zajištění dopravy. V neposlední řadě musíme poděkovat sestřičkám z Břežan, které nám poskytly bezplatné ubytování v krásně zrekonstruovaném areálu zahrady „Emauzy“. Ze stran starších scholistek směřuje obrovská pochvala k našim mladým slečnám, které oplývaly výbornou náladou, pohodou a radostí.

Určitě si chceme podobný výlet v budoucnu zopakovat, protože byl pro nás všechny velkým obohacením. Doufejme, že se nám to s Boží pomocí podaří.

Fotky z výletu jsou k vidění na webových stránkách Kongregace www.hedvicky.cz pod záložkou Aktuality.

*Věra Černobilová
Marie Pechancová
Veronika Vaňková*

POUŤ KE SV. ANTONÍNOVI

Jsou různé výlety, a prázdniny k nim lákají a vyzývají. Taková výzva se objevila i ve vitríně našeho kostela – pro děti, které mají zájem, se pořádají pěší výlety ke Chladné studni, na František....a pak taky: „ Co kdybychom jeli na poutní místo ke sv. Antonínovi nad Blatnicí..???”.

Proč ne? Výborný nápad...jenže na autobus není dostatek lidí, pojedeme tedy auty. Cesta tam po „válečné poradě a kontrole seskupení“ v Dolní Lhotě trvá necelou hodinu – je to necelých 50 km - a ocitneme se na zcela jiném světě.... Pod námi se rozprostírají krásné vesnice a lány Jižní Moravy – s Blatnicí v čele, Veselí nad Moravou, Strážnicí...zároveň s kouzelnými kopci Bílých Karpat. Ocitáme se na sluncem zalitým kopci, v nádherně udržovaném areálu poutního místa, které je zasvěceno úctě ke sv. Antonínu Paduánskému – lidově zvaném sv. Antoníček. Asi 30 poutníků a poutniček z našich farností mohlo využívat milostí, které jakoby byly na tomto krásném místě byly cítit. Otec Tomáš pro nás slavil mši svatou, která byla vedena k seznámení nás všech s životem sv. Antonína, dozvěděli jsme se o něm spoustu nových věcí, včetně vystavení relikviáře s jeho ostatky. **Ale počkejte....málem bych zapomněl....aha, už vím!**

Sv. Antonín je patronem zapomenutých věcí, modlíme se k němu, když jsme něco ztratili a nemůžeme nalézt.... A taky to chce dát malou odměnu do kasičky... a prý už si vzpomenete... Doprovod ke mši svaté obstarala kytara paní Ambrůzové a schóla malých poutníků.

Děti byly při mši svaté odměňovány za svou pozornost nejen vlídným slovem a pochvalou, ale i malou sladkou odměnou, což mělo velký úspěch a některé se daly považovat za sběratele....

V tom pokračovali po mši svaté s otcem kaplanem ve hrách kolem kostela, zatímco my starší se osvěžovali vodou z pramene asi 200 m pod kopcem směrem k Blatnici. Areál je velmi pěkně udržovaný a blížící se Dožínková pouť (v neděli 30.08.) byla určitě velmi krásným poděkováním za úrodu zemskou. Téměř 2 hodiny utekly velmi rychle a my jsme se odebrali do výrobní krojů v Blatničce, kde nám při zvuku tkalcovského stavu vyprávěla paní průvodkyně o krojích a zvycích v podhůří Bílých Karpat, kde se mísí spousta folklorních oblastí...Hornácko, Veselí nad Moravou, Strážnice... Tato výrobní ale je schopna ušít kroj i valašský, podle sdělení paní průvodkyně, když se donese předloha, tak to není větší problém...Ušítí takového kroje ovšem není levná záležitost, u nejsložitějších krojů slováckých se pořizování rovná asi 40 tisícům korun....

Uff, to je horko, tak co s tím...? Všechno odsud je tak nějak nedaleko... a tak nedaleko je přírodní koupaliště v Ostrožské Nové Vsi a protože slunce krásně hřeje, tak se osvěžujeme v příjemně chladivé vodě tohoto bývalého štěrковиště. Děti v hojnosti využívají skluzavky a hřiště na volejbal, kde jsou pořádány další hry pod vedením otce kaplana.

A pak se přiblížil odjezd, kdy už každý po své ose odjíždí se spoustou dojmů z krásného výletu domů. Krásně prožitý den se nachýlil... a taky s přímlovou sv. Antonína nacházíme bezpečně cestu domů.

Prožili jsme moc pěkný den, který byl poučný a zábavný zároveň a všem, kdo na tomto nedalekém poutním místě ještě nebyli, ho nelze než doporučit!

Svatý Antonín Paduánský, oroduj za nás!

Sv. Antonín z Padovy (15. srpna 1195 Lisabon – 16. června 1231 Padova) byl portugalský františkánský mnich, teolog a kazatel. Katolická církev ho prohlásila za svatého a roku 1946 za učitele církve.

Mládí

Narodil se v Lisabonu roku 1195 a křestním jménem se původně jmenoval Ferdinand (port. Fernandez). V patnácti letech vstoupil do řádu augustiniánů v Lisabonu. Tam za ním ale chodili příbuzní a vyrušovali ho ze studií, proto požádal o přeložení do kláštera v Coimbre. Zde získal značné teologické vzdělání. Bylo mu 25 let.

O několik let později zemřelo v Maroku několik františkánů mučednickou smrtí a jejich těla byla převezena do Portugalska. Jejich pohřbu se účastnil i Antonín. Hluboce to na něj zapůsobilo a přál si tyto mučedníky následovat.

Vystoupil z řádu augustiniánů a vstoupil k františkánům v Coimbre. Zde přijal jméno Antonín. Posléze odjel do Afriky působit mezi muslimy. Záhy po příjezdu do Afriky ale onemocněl a několik měsíců se léčil. Musel se vrátit do Evropy.

Kláster u Forli

Když se Antonín dal alespoň trochu do pořádku, odebral se do Assisi, aby poznal zakladatele řádu – sv. Františka. Setkal se s ním a prosil jej, aby byl přijat do některého z italských klášterů. Neuspěl, protože ještě nebyl zdravotně zcela v pořádku.

Nakonec byl přece jen vzat. Vstoupil do malého kláštera u Forli, kde tou dobou žili jen čtyři řeholníci. Antonín byl velice pokorný, mlčel o svém původu a vzdělání a konal ty nejhorší práce. Po čase byl poslán do Forli, aby tam přijal kněžské svěcení. Ve Forli se nacházelo mnoho řeholních čekatelů kněžství, františkáni a dominikáni. Před slavnostním jídlem byli vyzváni, aby někdo pronesl duchovní řeč. Nikdo nechtěl, tak začal mluvit Antonín. Nejprve mluvil prostě a nesměle, posléze ale začal mluvit velice výmluvně a se značnou učeností. Všichni žasli. Následně byl vyslán na studia a věnoval se kazatelství.

Kazatel

Antonín kázal v kostelích, na náměstích a dokonce třeba na plážích. Někdy jej poslouchalo až třicet tisíc lidí. V legendě se vypráví, že v Rimini mu nechtěl nikdo naslouchat a tu ryby vystrčily hlavy z vody a naslouchaly mu. Všichni obyvatelé Rimini se po tomto zázraku obrátili.

V Padově se stávalo, že si lidé přicházeli zajistit místa v kostele blízko kazatelny již v noci, jen aby Antonína dobře slyšeli. Nikdo na kázání nechodil nákladně oblečen, protože bylo známo, že Antonín to nemá rád.

V Toulouse bylo v tu dobu středisko sektářů a i zde měla Antonínova kázání značnou odezvu. Antonínovi se začalo říkat kladivo na kaciře. Založil několik klášterů a usadil se v Padově. Jednou jej slyšel kázat papež Řehoř IX. a nazval jej „archou Písma svatého“. Po Antonínových kázáních zanechávali zhýralci svého života a káli se, dlužníci byli propouštěni z vězení. Některá z Antonínových kázání se zachovala.

Závěr života

Antonínovo zdraví bylo velice chatrné a zcela vyčerpán se roku 1231 usadil v Campo di San Pietro blízko Padovy. Dne 13. června 1231 zemřel. Svatofečen byl roku 1232, jedenáct měsíců po své smrti.

D. a V. Kořenkoví

POŘAD BOHOSLUŽEB V ZÁŘÍ – FARNOST ÚJEZD

1. září : Úterý Ferie, sv. Jiljí, řeholníka	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za + Annu Barcuchovu, jejího manžela, Jaroslava Barcucha, živou a + rodinu Barcuchovu, Macíkovu a Zvonkovu Za rodiče Pavelkovy, jejich děti, vnuky, tři zetě, dvoje stařečky, duše v očistci, ochranu a pomoc Boží pro celou rodinu
2. září : Středa Ferie	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Jindřišku Žalkovu, otce Františka, duše v očistci, ochranu a pomoc Boží pro živé rodiny Za živou a + rodinu Daňovu a Hořákovu
3. září : Čtvrtek Sv. Řehoře Velikého, papeže	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za Andělu Poláchovu, rodiče, bratra Josefa, sestru Františku a dar zdraví pro živou rodinu Za + Josefa Bodláka, jeho rodiče a živou rodinu
4. září : Pátek Ferie - první pátek v září	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za Františka Rašku, jeho rodiče, rodiče Bulíčkovy, dary Ducha svatého a Boží ochranu pro živé rodiny Za + Františka Malotu, jeho rodiče, Vojtěcha Kováře, dceru, manžele Kolaříkovy a Boží požehnání pro živou rodinu
5. září : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + rodiče Opravilovy, jejich děti, snachu Marii, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Marii Trčkovu, rodiče Trčkovy, jejich + děti, dar zdraví a pomoc Boží pro živé rodiny
6. září : Neděle 23. neděle v mezidobí Pouť ve Vysokém Poli	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.40 Új.: 11.00 VP:	Za + Miloslava Zvončáka, bratra, švagrovou, švagry, rodiče a dar zdraví pro živé rodiny Za manžela a syna, rodiče Peškovy, Dubcovy, duše v očistci, dary Ducha svatého a Boží požehnání pro živé rodiny Za + rodiče Stružkovy, Františka Kořenka, rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Ludmilu Pavelkovu (<i>výroční mše svatá</i>) Za farníky a poutníky
7. září : Pondělí Sv. Melichara Grodeckého	17.35 Új.:	Za Jindřicha Strušku, duše v očistci, živou a + rodinu
8. září : Úterý Svátek Narození Panny Marie	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za + Josefa Staňka, + rodiče a duše v očistci Za rodiče Častulíkovy, dceru Bohumilu a Annu, vnučku Evu, Marii Častulíkovu, Blanku, jejich rodiče z obou stran, duše v očistci a dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
9. září : Středa Sv. Petra Klavera, kněze	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + rodiče Stružkovy, syna, snachu, + Antonína Fojtíka, prarodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu Za Karla a Aloisii Šústkovy, rodiče z obou stran, jejich + děti, duše v očistci a Boží ochranu pro živé rodiny
10. září : Čtvrtek Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za Boženu Janošovu, rodiče z obou stran a jejich děti Za Vlastu Tománkovu, rodiče Kovaříkovy a Tománkovy a živou rodinu
11. září : Pátek Ferie	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Andělu Drábkovu, rodiče Drábkovy, Pavelkovy, Ďulíkovy, Vladimíra Zichu, dceru Leničku a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče Machů, Hlavicovy, syny, zetě, rodiče Váňovy, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
12. září : Sobota Jména Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Annu Kuničkovu a + manžela Za + Stanislava Hübnera, syna, zetě, rodiče z obou stran a Boží ochranu pro živou rodinu
13. září : Neděle 24. neděle v mezidobí Ploština P. M. Bolestné Sv. Jana Zlatoústého biskupa	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.40 Új.: 11.00 Pl.:	Za živé a + Marie a Ludmily (<i>s ofěrou</i>) Za + rodiče Elšíkovy, syna, dceru, duše v očistci a živou rodinu Za živé a + Marie a Ludmily Za + Josefa Chromčáka (<i>výroční mše svatá</i>) Za farníky

14. září : Pondělí Svátek Povýšení svatého Kříže	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Pavelkovy, jejich dceru Marii Častulíkovu, + rodiče Králikovy a Boží ochranu pro živou rodinu
15. září : Úterý Panny Marie Bolestné	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + manžele Vojtáskovy, Kedrovy, Frýželkovy, duše v očištění a živou rodinu Za + rodiče Častulíkovy, vnuka Luboška, duše v očištění, dar zdraví pro celou rodinu a uzdravení rodových kořenů
16. září : Středa Sv. Ludmily, mučednice	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za Josefa Stružku, Josefa Pavelku, Karla a Marii Drgovy a dvojce rodiče Za + manžela, rodiče z obou stran a Boží ochranu pro živou rodinu
17. září : Čtvrtek Sv. Kornelia a Cypriána, sv. Roberta Belarm.	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Juřicovy a syna s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu Za + rodiče Machů, vnuka, rodiče Kostkovi, živou a + rodinu z obou stran
18. září : Pátek Ferie	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Jana Šomana, + rodiče Šomanovy, Hůšťovy, dva + syny, + snachu, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu Za živou a + rodinu Drgovu, Novákovu, Jeleníkovu a duše v očištění
19. září : Sobota Sv. Januária, biskupa a mučedníka	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + rodiče Sucháčkovy, Chromíkovy, jejich + děti, snachu a Boží požehnání pro živou rodinu Na úmysl dárce
20. září : Neděle 25. neděle v mezidobí Sv. Ondřeje, Pavla a druhů, mučedníků	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.40 Új.:	Za + rodinu Bockovu, Tomšů, Maňasovu, duše v očištění, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu Za Jaromíra Mlýnka a Boží ochranu pro živou rodinu Za + Jana Zichu (<i>výroční mše svatá</i>) Za + Miloslava Šustka (<i>výroční mše svatá</i>)
21. září : Pondělí Sv. Matouše, apoštola a evangel.	17.35 Új.:	Za + rodiče Stružkovy, + Jaroslava Martinku, prarodiče a ostatní + příbuzné
22. září : Úterý Sv. Mořice a druhů, mučedníků	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za Josefa Ovesného, syna Josefa, rodiče Stružkovy, duše v očištění, Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
23. září : Středa Ferie	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za manžele Bařinkovy Za prarodiče Čičelovy, Urbaníkovy, Marii Stolařkovu, Františka Petráše, dar zdraví a Boží požehnání pro živé rodiny
24. září : Čtvrtek Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Mozgovy, jejich rodiče a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče z obou stran, Františka Strušku, dceru Marii a Boží ochranu pro živou rodinu
25. září : Pátek Ferie	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za rodiče Mikulů, jejich rodiče, dceru, dva zetě, dar zdraví a Boží požehnání pro živé rodiny Za + manžela, rodiče Zvonkovi, stařečky z obou stran, duše v očištění a dary Ducha svatého pro živé rodiny
26. září : Sobota Sv. Kosmy a Damiána, učedníků	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za Josefa Kořenka, syna, manželku, rodiče, bratra, sestru a duše v očištění Za + rodinu Orsákovu, Mozgovu a duše v očištění
27. září : Neděle 26. neděle v mezidobí Sv. Vincence z Paula, kněze	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.40 Új.:	Za živé a + občany Loučky ke cti sv. Václava Za + Alžbětu Belhovu (<i>výroční mše svatá</i>) Za farníky Za + Jindřišku Žalkovu a pomoc Boží pro živou rodinu
28. září : Pondělí Slavnost SV. VÁCLAVA, mučedníka, hlavního patrona čes. národa	8.30 Új.:	Za Františka Urubka, jeho rodiče, rodiče Mikuláškovy, + děti, duše v očištění, dar zdraví a ochranu Panny Marie pro živé rodiny

29. září : Úterý Sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + Petra Baláčka, + rodiče Ďulíkovy, + příbuzné a dar zdraví pro živou rodinu Za + Josefa a Ludmilu Trčkovy, živou a + rodinu a duše v očistci
30. září : Středa Sv. Jeronýma, kněze a učitele církve	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za rodiče Šlížkovy, Škubníkovy, dva bratry, švagra, duše v očistci a ochranu pro živou rodinu Za Josefa Fiodora, jeho matku, švagrovou, rodiče Váňovy, duše v očistci, dar víry, zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu

POŘAD BOHOSLUŽEB V ZÁŘÍ – FARNOST HORNÍ LHOTA

3. září : Čtvrtek Sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve	16.00	Za + Jaroslavu Pavlíčkovu, + rodiče Pavlíčkovy, Petrášovy a Boží ochranu pro celou živou rodinu
4. září : Pátek Ferie - první pátek v září	17.45	Za rodiče Honzovy, tři syny, snachu a duše v očistci
5. září : Sobota Sobotní památka P M	17.45	Za živé a + členy živého růžence a účastníky májových pobožností ze Sehradic
6. září : Neděle 23. neděle v mezidobí Pouť ve Vysokém Polí (Panny Marie "Vysocké")	6.55 9.40	Za + rodiče Malotovy, syna Františka, rodiče Kolářkovy, jejich + syna, vnuka, snachu, zetě, duše v očistci, Boží ochranu a pomoc pro živou rodinu Za + rodiče Hubáčkovy, dva syny, živou a + rodinu
10. září : Čtvrtek Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka	16.00	Za + Františka a Marii Juránkovy, duše v očistci, živou a + rodinu
12. září : Sobota Jména Panny Marie	17.45	Za Vladislava Mikuláška a Františka Petráše, jejich sourozence, rodiče z obou stran a celou živou a + rodinu
13. září : Neděle 24. neděle v mezidobí Sv. Jana Zlatoústého, biskupa	6.55 9.40	Za + rodiče Váňovy, Kozubíkovy, jejich dcery, Věru Mlýnkovu, Marii Semelovu a Boží ochranu pro živou rodinu Za + Aloise Divoku, dvoje rodiče, duše v očistci, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
14. září : Pondělí Svátek Povýšení svatého Kříže	17.30	Sehradice: Mše sv.. adorace a svátostené požehnání
17. září : Čtvrtek Sv. Kornelia a Cypriána, mučedníků; sv. Roberta Belarmina, biskupa a učitele církve.	16.00	Za + Bohumila Juračku, + rodinu Zádrapovu a Boží požehnání pro živou rodinu
19. září : Sobota Sv. Januária, biskupa a mučedníka barva č/z, 513,-,801	17.45	Za Vladimíra Petrůva, rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží ochranu pro celou živou rodinu
20. září : Neděle 25. neděle v mezidobí	6.55 9.40	Na poděkování Pánu Bohu za 50 let společného života a Boží ochranu pro živou rodinu Za farníky (sv. křest)

Sv. Ondřeje, Pavla a druhů, mučedníků		
24. září : Čtvrtek Ferie	16.00	Za živou a + rodinu Šustkovu, Schovajsovu a duše v očistci
26. září : Sobota Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků	17.45	Za + rodiče Pláškovy, syna Vincence a Boží ochranu pro celou živou rodinu
27. září : Neděle 26. neděle v mezidobí Sv. Vincence z Paula, kněze	6.55 17.45	Za + Jana Kováře, rodiče Kovářovy, +Vítězslava Svárovského, rodiče Svárovské, duše v očistci, živou i + rodinu Kovářovu a Svárovskou Za Václava a Annu Maňasovy, rodiče z obou stran a celou živou rodinu
28. září : Pondělí Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa	17.45	Za + Jiřinu a Jana Petrášovy, jejich rodiče, sourozence a duše v očistci

Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry dle zaznamenání P. Vladimíra Růčky, faráře v Újezdě v letech 1937 – 1950

Alespoň několik poznámek k událostem, jež předcházely roku 1948, jimiž pokračuje zápis ve zdejší kronice z pera P. Vladimíra Růčky.

„Železná opona“, jak poznamenává nedávno zemřelý historik a čs. diplomat Václav Vaško, byla spuštěna a svět byl rozdělen na „Západ“ a „Východ“ nejen mezi státy znepřátelených bloků, ale i uvnitř států „tábora míru“, tedy i u nás v Československu. Společnost se rozdělila – nepočítáme-li ty, kteří nebyli ani ryba ani rak – na lidi se „západním“ a na lidi s „východním“ myšlením. Přitom to „východní“ bylo cizorodé, importované, naší historické zkušenosti a mentalitě vzdálené. Důležité pro vývoj ve společnosti bylo také to, že pominulo původní nadšení pro naše „ruské bratry osvoboditele“. Toho si nemohli nevšimnout i komunisté, aspoň jejich nervozita a netrpělivost tomu nasvědčovaly. Zřejmě si uvědomovali, že chtějí-li vyhrát příští volby legálním způsobem, musí si pospíšet. Jenže místo toho, aby se zamysleli nad tím, proč ztrácejí sympatie, jen zvyšovali svou agresivitu. Ke zvratu k lepšímu došlo u sociálních demokratů. Zatímco ještě v září 1947 Zdeněk Fierlinger, jejich předseda ohlašoval spolupráci s KSČ, na listopadovém sjezdu strany zvítězilo „Majеровo“ pravicové křídlo strany a za jejího předsedu byl zvolen Bohumil Laušman.

V r. 1947 vrcholil zejména na východním a středním Slovensku hon na „banderovce“, kteří bojovali zejména za války za svobodnou Ukrajinu. Před Sověty však neprchali jen ozbrojenci, ale i civilní obyvatelstvo, kněží, celé rodiny s dětmi, většinou katolíci východního obřadu (řeckokatolíci). Mnozí z nich hledali a nalézali azyl na farách, v kláštřích, v rodinách. Riziko za poskytnutí křesťanské pomoci uprchlíkům ze „sovětského ráje“ bylo nemalé. Boj proti banderovcům se tak stal součástí proticírkevního boje a v r. 1950 jednou ze záminek k likvidaci řeckokatolické církve. Dne 16. července 1947 byl zatčen spišský biskup Ján Vojtaššák. Už podruhé. Z incidentu chtěl pověřenec vnitra Gustav Husák vyvolat aféru, ale pak si to rozmyslel a za Vojtaššákem poslal osobu, o níž se domníval, že spíše získá jeho důvěru. I ten se vrátil od Vojtaššáka s prázdnou, respektive se vzkazem, že biskup nebude měnit názor podle toho, s kým mluví. Následovala Vojtaššáková internace, a protože si s ním v bratislavské věznici nevěděli rady, před Vánocemi byl propuštěn. Bez omluvy. Návrat do Spišské Kapituly byl triumfální. Slovenští komunisté měli na překračování zákonů jedno zaklínadlo: prý plní odkaz Slovenského národního povstání. Čeští komunisté ale také neměli k „partyzánštině“ daleko. Tak např. předseda ONV v Kroměříži Alexej Čepička – mimochodem doktor práva! „poúnorový“ ministr spravedlnosti – zakázal ve svém okrese církevní sňatky a zastavil činnost okresního soudu se zdůvodněním, že tam prý sedí samí

notoričtí reakcionáři. Že to odporuje zákonům? Ano, přiznávám – odpověděl – že poruším zákon tolikrát, kolikrát to bude politicky prospěšné. S dodržováním zákonů si hlavu nedělal ani ministerský předseda Gottwald – mimochodem Čepičkův tchán – který svým stranickým soudruhům radil: Když vám starý zákon překáží v revolučním opatření, tak jej prostě porušte! Že tak smýšleli komunisté, neudivuje, těžko ale lze pochopit, že vládou, parlamentem a Hradem mohl projít zákon, jímž bylo amnestováno jednání, které podle platných předpisů zakládalo soudně trestný čin, pokud by k němu došlo mezi 30.9.1938 – 28.10.1945 z důvodů boje o znovunabytí svobody Čechů a Slováků nebo bylo výrazem touhy po spravedlivé odplatě za činy okupantů nebo jejich pomahačů. Zákonem byly také v civilizované zemi – nebo jsme jí už nebyli? -nazývány lynč a loupeže „spravedlivou odplatou“! Zločiny, které zejména v „květnové revoluci“ či při „divokém“ odsunu Němců napáchali lůza a samozvaní mstitelé, zůstaly tak navždy nepotrestány. Nedobré věci se děly v bezpečnostních složkách v resortu ministerstva vnitra. Počet jejich příslušníků, úředníků a slídilů narůstal do rozměrů za první republiky nepředstavitelných. Nábor nových bezpečnostních kádrů se prováděl převážně v komunistických závodních organizacích nebo mezi bývalými koncentračníky, pokud byli komunisty. Tito často pogramotní fanatici si pak ověřovali činnost gestapáckých vyšetřovacích metod na každém – vinen – nevinen – kdo se jim dostal do rukou. Naproti tomu se skuteční zločinci mohli vykoupit závazkem ke spolupráci se Státní bezpečností. Zároveň se ve službách vnitra zakládaly a doplňovaly kartotéky příštích obětí represálií namířených jednou proti účastníkům nekomunistického odboje domácího nebo zahraničního, jindy proti funkcionářům nekomunistických stran, proti kněžím, náboženským aktivistům a tak dále. V září 1947 došlo k nezdařenému pokusu o atentát na tři ministry, na náměstka předsedy vlády a předsedu národních socialistů Petra Zenkla, na ministra spravedlnosti Prokopa Drtinu a na ministra zahraničí Jana Masaryka. Poštou došlé balíčky s trhavinou, označené jako dárkové s parfémy, při manipulaci s nimi ministerským personálem pro nějakou závadu nevybuchly. Neoficiální kanály národně socialistické strany zachytily stopu, která vedla do obce Krčmaň na Olomoucku. Několik osob bylo zatčeno, ale téměř vzápětí propuštěno. Pro nezáměrné ministerstva vnitra a jeho orgánů se vyšetřování „krčmaňské aféry“ ujaly komunisty dosud téměř nedotčené orgány ministerstva spravedlnosti. Těm se začala potvrzovat hypotéza, že za pokusem o atentát stojí komunističtí aktivisté z Olomoucka, mezi nimi poslanec parlamentu Jura Sosnar. V garáži sekretariátu KSČ v Olomouci byl nalezen nelegální sklad zbraní. Zatímco aféře věnoval pozornost demokratický tisk, komunistický tisk psal o provokaci reakčních sil. Nakonec se nic nevyřešilo, neboť do toho přišel únorový převrat a ministrem spravedlnosti se stal Čepička. Ten vydal sice příkaz ve vyšetřování pokračovat, ne však v dosavadním smyslu, ale tak, aby byla zjištěna iniciativa funkcionářů národně socialistické strany, která měla prý v úmyslu zdiskreditovat komunistickou stranu.

V roce 1948 byl oblouk v újezdském kostele nad hlavním oltářem vymalován akademickým malířem Rajmundem Ondráčkem z Chrámového Družstva v Pelhřimově. Námět obrazu: „Sv. Mikuláš mezi chudobnými“. Malba obrazu stála 42 000 Kčs. Přípravné práce lešenářské a malba ostatních stěn presbytáře 7 000 Kčs. Úhrnem tedy 49 000 Kčs. Taktéž pro kostel pořízeny 2 nové zpovědnice od fy Hlavička z Loučky. Cena: 12 240 Kčs. Do farní kanceláře zakoupen ještě jeden obyčejný stůl a 4 židle – vše za 1 400 Kčs. Nové koberce na hlavní oltář v ceně 1 860 Kč, plachty na oltář, antependia v ceně 3 160 Kčs. Do kuchyně na faře instalován nový sporák za 7 000 Kč, na farní budovu instalován nový hromosvod za 6 950 Kčs. Do kostela zařízen elektrický rozhlas se 3 ampliony za 19 270 Kč, původní hlavní oltář byl hned v r. 1947 instalován jako mariánský oltář. Mariánský oltář jako nynější sv. Anny. Obnova těchto bočních oltářů si vyžádala 8 000 Kčs. Nová socha sv. Anny stála 3 425 Kčs. Věnovaly ji Anny z farnosti.

*Vladimír Měřínský
(pokračování příště)*

* * *

Snažme se, aby náš život byl jako šperky. Aby neměl velké rozměry, ale velkou váhu
Seneca

ZPRÁVY A INFORMACE

Místenky a brožůrky k návštěvě Svatého otce pro přihlášené účastníky bude možné vyzvednout od pátku 11. září. Podrobnosti budou pak oznámeny v neděli 13. září.

Vydařené akce v srpnu, které stojí za pozornost. V neděli 23. srpna se uskutečnilo v Újezdě slavnostní předání zlaté stuhy obci Újezd a tím byla naše obec vyhlášena za vesnici roku zlínského kraje. Slavnost začala děkovnou mší svatou ve farním kostele, slavnostním shromážděním a odpoledním setkáním občanů při dechovce.

V neděli 30. srpna byla v obci Dolní Lhota slavnostním požehnáním oficiálně otevřena nová tělocvična, která byla vybudována v sousedství Základní školy a naproti stavby nového kostela Panny Marie Karmelské. Mše sv. i slavnostního požehnání budovy se zúčastnili kromě občanů Dolní Lhoty také představitelé veřejného života, poslankyně Michaela Šojdrová a starostové okolních vesnic a další. Kéž Panna Maria pomáhá občanům Dolní Lhoty, aby ke svému prospěchu využili jak v budoucnu chrámu Páně ke svému posvěcení, tak školu ke vzdělávání dětí a tělocvičnu pro zdraví těla.

Oznámení OZ Na počátku. Před časem se na nás obrátilo občanské sdružení Na počátku se žádostí o zveřejnění alespoň základních informací o jejich působení. Jedná se o nestátní neziskovou organizaci, která pomáhá těhotným ženám a dívkám v počátečním stadiu těhotenství, které se nacházejí v tíživé životní nebo sociální situaci.

Takové situace bývají pro ženy velmi těžké a někdy bývá obtížné nebo i skoro nemožné svěřovat se někomu ze svých blízkých. Z tohoto důvodu je dobré vědět o existenci organizace, která nabízí vedle odborné rady také případně bezpečné zázemí v azylovém domě.

Pokud v našem okolí je někdo, o kom si myslíme, že by mu tato pomoc mohla prospět, jsou zde kontakty na toto sdružení: nepřetržitá poradenská linka je 548 221 405; email: info@napocatku.cz ; kontaktní portál:

<http://www.napocatku.cz>

V příštím čísle najdete podrobné informace jak o opravě fasády farního kostela v Újezdě, tak o stavbě kostela Panny Marie Karmelské v Dolní Lhotě.

SKUPINY ÚKLIDU

V kostelích újezdské farnosti
v měsíci září 2009:

Datum:	Újezd :	Drnovice :	Slopné :
5.9.:	5.	8.	3.
12.9.:	6.	9.	4.
19.9.:	7.	10.	5.
26.9.:	8.	11.	6.

ŽIVOT FARNOSTÍ (www.rkf-ujezd.info, www.rkf-hornilhota.info) Měsíčník farností.
Vydává: Římskokatolický farní úřad pro potřebu svých farníků v Újezdě a v Horní Lhotě.

Adresa redakce:

Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5,
tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599;
e-mail: rkf.ujezd@volny.cz nebo: rkf.hornilhota@volny.cz.

Redakční rada Újezd:

Mgr. Vladimír Měřínský, Dr. Dagmar Kořenková, Ing. Vladimír Kořenek, a Pavel Heinz

Redakční rada Horní Lhota:

Mgr. Eva Řeháková, Mgr. Jiřina Šenovská, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich.

Uzávěrka vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky dávejte do pokladničky v kterémkoliv z našich kostelů. Pro farníky zdarma.